

5. neděle postní A Téma: poslední Ježíšovo znamení

P. Petr Kuník, zdroj: komentář k Janovu evangeliu S. Fausti

Ježíš vykonal za svého života mnoho obdivuhodných znamení, kterými doslova ohromil zástupy. Evangelista **Jan, který nám je předkládá**, s nimi ve svém spisu docela šetří. Jejich záměrem je **Ukázat světu Kristovu slávu**. Je velmi zajímavé sledovat, jak tyto Ježíšovy zázračné skutky u Jana **postupně gradují**. Sílí jako nepatrný pramen do mohutné řeky. Vše začíná tím napůl soukromým zázrakem v Káni, kde **proměňuje vodu ve víno, přes uzdravení syna králova služebníka a ochrnutého u rybníka Bethesda**. Po nasycení zástupů a **chůzi po moři přichází** již skutečně velkolepý zázrak **uzdravení slepého**. Vzpomínáte si na čtení minulé neděle. Sám uzdravený před farizeji prohlašuje: „**Od věků nebylo slýcháno, že by někdo otevřel oči slepému od narození.**“ (*lékařsky vyjádřeno, pokud se lidské oko v prvních měsících lidského života nesetká se světlem a nevytvoří se nervové spoje a je zbytečné později o něco usilovat*). Tento zázrak, nikoliv navrácení zraku ale jeho vytvoření, se zdá skutečně jako vrchol toho, co Ježíš mohl dokázat. To už bylo neslýchané.

Ovšem, už se vám někdy možná stalo, že jste vystupovali na vysokou horu a byli přesvědčeni, že se blížíte na její vrchol, a když ho dosáhnete, **ukáže se ještě jeden**, vyšší? Něco podobného nám udělal ve svém evangeliu sv. Jan. **Je to vzkříšení Lazara**. Ocitáme se, můžeme říci na velmi horké půdě a to proto, že je řeč o tom, co nejvíce **vzbuzuje úzkost a strach** a to je, B a S, **SMRT**. Lidé o ní neradi mluví, protože jsou přesvědčeni, že k jejich životu nepatří. Smrt odsouvají někam daleko nebo ji alespoň nějak schůdně interpretují. **Jako spánek, objetí s příbuznými nebo vstup do ráje s květinami a motýly**.

Nic z toho nemusí být mylné, Bible sama v takových obrazech někdy hovoří. Ovšem stále je smrt téma, které velmi znejišťuje.

Lazar byl už čtvrtý den v hrobě. **Zápach**, o kterém mluvila Marta, může symbolicky vyjadřovat lidský strach a opor ke skutečnosti smrti. „**Už to nech být, buď rozumný, Ježíši, přece to už nezměníme**“. Ale *Ježíš je jediný z lidských bytostí v dějinách světa, kdo na to nedbá*. Nechá odvalit kámen a zavolá: „**Lazare, pojd' ven.**“ Asi nejmocnější věta, kterou Ježíš vůbec vyslovil. A on vyjde a všichni jdou do kolen nebo spíš na kolena. Je fakt dobrý!

Nás by mohlo napadnout, copak nemohl Ježíš v tu chvíli říci: „**Tak ted' už nikdo neumře, je to zařízené.**“ Jenže nic se v tom nezměnilo. Jaký mělo to velkolepé představení tedy smysl? Ježíš věděl, že Lazar bude muset ještě jednou umřít. Docela jednoduše řečeno, Ježíš nás nepřišel zachránit od smrti, **smrt nám ponechal**, ovšem otevřel nám ji jako cestu k Otci. **Vzkříšení Lazara je poslední Ježíšovo znamení** před jeho utrpením a smrtí, aby člověk pochopil, že jako Boží Syna má nad mrtví moc.

Na úplný závěr jedno překvapení. *Hlavní postavou v celém příběhu není, jak se zdá Lazar*. Víte kdo? Je to **Marie a Marta**. S nimi Ježíš hovoří, právě kvůli nim také přišel do onoho domu smutku, aby je z něho vyvedl. **Skutečně vzkříšený nebyl jejich bratr Lazar, skutečně vzkříšené byly právě ony**. A vlastně každý, kdo uvěří v Ježíše, kdo do něj vloží svou důvěru. Tady je začátek života, který už ani smrt nemůže zastavit.